

Tre vintrar – två solar

Thyrting

Om eld, svavel och glödande
vind äro den kalk som skall,
dem av tillblivelsen bliva given
Må då din ängels flammande klinga bringa
hädangång och monumental ödeläggelse

Tre vintrar -- två solar

Skoningslöst och ögonblickligen bara
hand på denna kväljande smittohärd
Denna vämjeliga avkomling
och besudlade anförvant

Tre vintrar -- två solar

Det av vikt kan icke längre finna
skugga under skapelsens vågskål
Den strävar dröjande men obönhörlig
mot en brinnande horisont

Som dammkorn på lien,
änglars skördetid och världens slut
Det av värde äro en atom
i betydenhet till själlöst förfall
Så klyv den atomen du avskyvärda broder,
klyv den igen och igen
I människosonens skugga
blir var fiende till vän
Stirra in i solen, vidriga broder, stirra in i solen
Låt oss bedja inför en brinnande horisont
Nu låt oss be

Må bäcken som gav själen dådkraft
bli till brinnande tjära
Må regnet, det renande och livsgivande
bli till hagel och eldkol

Tre vintrar -- två solar
Betvinga var träd,
betvinga var strå att blomma
ut och dö en sista gång
Svavel och salt,
ingen mylla eller grönskande jord
Storm och hagel,
ingen tillbedjan eller andefattigt ord

Tre vintrar -- två solar

Det av vikt kan icke längre finna
skugga under skapelsens vågskål
Den strävar dröjande men obönhörlig
mot en brinnande horisont.